

ἦν στιγμὴν τὸ ξύλινον μέρος τῆς στέγης ἐθραύσθη ὑπὸ τῷ τάρτον, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυρᾶς. «Ἀποσύρθε,» ἐφώνησεν ὁ γέρον Ρόσκος. «Πυροβολήσατε,» μοι λέγετε,» ἀλλ' εὐστόχως,» καὶ αὐτὸς δὲ ἔλαβε τὸ τυφέκιον. Τὸ ζῶον ἔβαλλε φρικώδεις φωνάς· ἐπυροβολήσας καὶ ταυτοχρόνως ὁ Ρόσκος τὸ ἀπετελείωσε διὰ τῆς λαβῆς τοῦ τυφεκίου. Τὸ ἀπεσπάραι τῆς πυρᾶς, εἰς ἣν τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ παρήγαγε παχὺν καὶ πυκνὸν καπνὸν καὶ τὸ ἀπωθήσασμεν εἰς τινα γωνίαν. Ὁ Ρόσκος μοι εἶπεν· «Εἶνε πιθανῶς ἡ μόνη ἀπόπειρα τοῦ εἶδους τοῦτο ἣν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν κατὰ τὴν νύκτα ταύτην· ἀλλ' ἡ ἡμέρα προσέθηκεν, ἡ ἡμέρα ἣ μᾶς φέρει πλείους τῶν ξένων τοῦτο παρ' ὅσους δυνάμεθα νὰ φονεύσωμεν.»

Οἱ λόγοι οὗτοι μόνον ὑπ' ἐμοῦ ἠκούσθησαν. Τὸν ἡρώτησα μετὰ μετὰ ὁποῖον φόβον ἠδύναντο νὰ ἔχη ἡ ἡμέρα, διότι εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι μετὰ τοῦ λυκαυγοῦς οἱ λύκοι ἤθελον ἐγκαταλειφθεῖν τὸ καταφύγιόν μας, ὅπως ἀποσυρθῶσιν εἰς τὸ βῆθος τῶν δασῶν.

Καὶ ἐὰν τοῦτο συνέβαινε, ἀπήντησε! οἱ ἵπποι εἶνε νεκροί, καὶ πῶς ἤθελε δυνηθῆναι νὰ φθάσῃ εἰς τὰ σύνορα τοῦ δάσους ἐν ἀντανατολῇ πλάσμα ὡς ἡ δεσποσύνη Ἀνινία; Ἡ νύξ ἣ μᾶς κατέλαβεν ἐκ νέου, οἱ δὲ λύκοι ἣ ἠδύναντο κἀλλίστα νὰ μᾶς ἐπαρῶσιν· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλπίς αὕτη εἶνε ὅλως ματαιά, διότι ἐκεῖ, ἐνθα οἱ λύκοι συναθροίζονται οὕτω πολυπληθεῖς, δὲν φοβοῦνται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐνόςω διαρκέσῃ ἡ ἐκ ξύλου προμήθεια ἡμῶν, πῦρ ἣ προφυλάξῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν ἄνω προσβολῆς· τούτοις τὴν ἡμέραν ἡ φλόξ δὲν προσεγενεῖ τοσοῦτον μεγάλην ἐκτύπωσιν ἐπ' αὐτῶν. Ὅφειλομεν νὰ συνενώσωμεν ἅπαν τὸ ἄνθος ἡμῶν, ἀπάσας τὰς δυνάμεις ἡμῶν διὰ τὰ προσεχῶς συμβεβηκυῖα, διὰ νὰ ὑπερασπίσωμεν τὰς γυναῖκας καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν μετὰ τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα εἰς οὐδὲν χροῖσθαι μεύσωσι, προσέθηκε μετ' ἐσβεσμένης φωνῆς.»

Ἡ μόνη μου ἐλπίς λοιπὸν, βραδύμενη ἐπὶ τῆς ἐπανόδου τῆς ἡμέρας, ἦτο κατεστραμμένη καὶ ἡδὴ ἡ ἀπώλεια ἡμῶν μοι ἐπὶ νετο βεβαία· ἡ δὲ πικρία τῆς ἀπελπισίας κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου.